

mrazení

Maggie Stiefvater

Přeložila Dominika Křestánová

Mrazení

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Maggie Stiefvater

Mrazení – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

mrzení

Maggie Stiefvater

COO
BOO

Přeložila Dominika Křestánová

SHIVER

Copyright © 2009 by Maggie Stiefvater. All rights reserved.
Published by arrangement with Scholastic Inc., 557 Broadway,
New York, NY 10012, USA.
Jacket art & design by Christopher Stengel
Translation © Dominika Křestánová, 2010, 2026

ISBN tištěné verze 978-80-267-4143-5
ISBN e-knihy 978-80-267-4158-9 (1. zveřejnění, 2026) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-267-4159-6 (1. zveřejnění, 2026) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-267-4144-2 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)

Pro Kate, protože plakala

KAPITOLA I · GRACE

-10 °C

Vzpomínám si, že jsem ležela ve sněhu, chladnoucí rudá tečka tepla obklopená vlky. Olizovali mě, kousali, pošukávali mnou sem tam, stahovali se blíž a blíž. Chumel jejich těl zakrýval i tu trochu tepla, kterou mohlo slunce nabídnout. Na huňatých krcích se jim třpytila námraza a jejich dech visel v matně neprůhledných obrazcích ve vzduchu kolem nás. Z jejich srsti jsem cítila pižmo, pach mokrého psa a hořícího listí, příjemný a děsivý zároveň. Kůže mi tála pod jejich jazyky, zuby mi bez okolků rvaly rukávy, šukaly za vlasy, prodíraly se ke klíční kosti, ke krvi pulzující v krční tepně.

Mohla jsem křičet, ale nekřičela jsem. Mohla jsem se bránit, ale nebránila jsem se. Ležela jsem tam a nechala věci plynout, pohled upřený do bílé zimní oblohy, která před mýma očima nabírala šedý odstín.

Jeden z vlků mi vtiskl čenich do dlaně a pak na tvář. Na obličej mi padl jeho stín. Jeho oči se upíraly do mých, zatímco mnou ostatní vlci nepřestávali šukbat na všechny strany.

Držela jsem se jeho očí, co nejdéle to šlo. Byly žluté. A takhle zblízka v nich probleskovaly jasné jiskřičky boha-

tých odstínů zlaté a teplé hnědi. Nechtěla jsem, aby odvrátil pohled, a on ho neodvrátil. Nejradši bych se natáhla a sevřela v prstech srst na jeho krku, ale ruce mi bezvládně ležely zkřížené na prsou, přimrzlé k tělu.

Nedokázala jsem si vybavit, jaké to je cítit teplo.

A pak byl najednou pryč. Zmizel a ostatní vlci se nahrnuli blíž, příliš těsně, k udušení blízko. V prsou jako by se mi něco zatřepetalo.

Nikde ani špetka slunce, ani špetka světla. Umírala jsem. Nedokázala jsem si vybavit, jak vypadá obloha.

Ale neumřela jsem. Ztratila jsem se v moři chladu a pak se probudila do světa hřejivého tepla.

Na tohle si ale vzpomínám: žluté oči.

Myslela jsem, že už je víckrát neuvidím.

KAPITOLA 2 · SAM

-10 °C

Stáhli tu holčičku z houpačky na dvorku a vlekli ji do lesa. Ve sněhu po ní zůstávala mělká brázda, stopa vedoucí z jejího světa do mého. Viděl jsem, jak se to seběhlo. A nezarazil jsem to.

Byla to ta nejdelší, nejstudenější zima, jakou jsem pamatoval. Den za dnem pod bledým, nanicovatým sluncem. A hlad, hlodavý a spalující hlad, neukojitelný pán. Celý měsíc se nic nepohnulo, promrzlá krajina ztuhla do bezbarvé diorámy bez života. Jednoho z nás zastřelili, když se pokoušel ukrást z něčího prahu za domem pár odpadků, a zbytek smečky se pak držel v lesích a nechával se pomalu umořit hladem. Čekali jsme na teplo, na svoje stará těla. Až našli tu malou. Až zaútočili.

Nahrbeně se stáhli kolem ní, vrčeli a chňapali, rvali se o to, kdo zatne zuby do úlovku jako první.

Já to viděl. Viděl jsem, jak se jim nedočkavě zachvívají boky. Viděl jsem, jak škubou jejím tělem sem tam, až pod ní ve sněhu zůstalo vydřené místo. Viděl jsem rudě potřísněné tlamy. A přesto jsem to nezarazil.

Patřil jsem ve smečce k těm nejpřednějším, o to se Beck s Paulem včas postarali, a mohl jsem se beze všeho vklínit mezi ně, ale držel jsem se zpátky a po kotníky ve sněhu se třásl zimou. Z holčičky vycházel pach tepla a života – a ze všeho nejvíc pach člověka. Tak co to s ní je? Proč se nebrání, když je živá?

Cítil jsem její krev, jasnou, hřejivou vůni uprostřed mrtvého, mrazivého světa. Viděl jsem, jak Salem škube hlavou, když na ní trhá šaty, a jak se celý třese. Žaludek se mi stáhl, až to zabolelo – nejedl jsem už celou věčnost. Nejradši bych se protlačil vedle Salema a tvářil se, že necítím její lidství, neslyším její tichounký nářek. Byla tak maličká pod naší dravostí a smečka se k ní tlačila blíž a blíž, odhodlaná vyměnit její život za ty naše.

Zavrčel jsem, ukázal zuby a vrhl se mezi ně. Salem po mně naprázdno chňapl, ale stál jsem ve smečce výš než on, jakkoli jsem byl mladý a k smrti vyhladovělý. Paul varovně zavrčel, aby podpořil můj nárok.

Stál jsem těsně u ní a ona se dívala nepřítomnými očima někam vysoko do nekonečného nebe. Možná byla mrtvá. Strčil jsem jí čenich do dlaně a její vůně, směs cukru, másla a soli, mi připomněla jiný život.

Pak jsem uviděl její oči.

Byla při vědomí. Byla živá.

Dívala se mi do očí děsivě přímým, upřímným pohledem, před kterým se nedalo uhnout.

Ucouvl jsem, stáhl se a znovu se rozklepal. Tentokrát se mnou ale necloumal vztek.

Její oči upřené do mých. Její krev na mé tváři.

Trhalo mě to na kusy, uvnitř i zvenčí.

Její život. Můj život.

Smečka se přede mnou ostražitě rozestoupila. Vrčeli na mě, protože jsem už nebyl jedním z nich, cenili zuby nad kořistí. Napadlo mě, že je to ta nejkrásnější dívenka, jakou jsem kdy viděl, drobounký zakrvácený andílek ve sněhu, a oni že ji chtějí zničit.

Já to viděl. Viděl jsem ji tak, jak jsem nikdy dřív nic neviděl.

A zarazil jsem to.

KAPITOLA 3 · GRACE

3 °C

Vídala jsem ho pak zase, vždycky když uhodila zima. Stál na kraji lesa za naším domem a nespouštěl ze mě žluté oči, kdykoli jsem dolévala vodu do pítka pro ptáky nebo vynášela smetí, ale nikdy nepřišel blíž. Na pomezí dne a noci, v době, která se v Minnesotě táhne za dlouhých zimních měsíců donekonečna, jsem neslézala ze zmrzlé houpačky z uříznuté pneumatiky, dokud jsem na sobě neucítila jeho pohled. A časem, když už jsem byla na houpání moc velká, jsem vždycky vyšla na zadní verandu a pomalu, bez hlesu zamířila jeho směrem, ruku napřaženou před sebe a obrácenou dlaní vzhůru, oči sklopené. Ode mě ti nic nehrozí. Snažila jsem se mluvit jeho řečí.

Ale ať jsem čekala sebetrpělivěji, ať jsem se sebevíc snažila dostat se k němu blíž, vždycky se mi rozplynul v podrostu dřív, než jsem stačila překonat vzdálenost, která nás dělila.

Nikdy jsem se ho nebála. Byl dost mohutný, aby mě strhnul z houpačky, dost silný, aby mě srazil k zemi a odtáhl do lesa. Ale divokost skrytá v těle se mu nikdy neobjevila v očích. Dobře jsem si vzpomínala na jeho upřený pohled,

na oči hrající všemi odstíny žluté, a necítila jsem strach. Věděla jsem, že by mi neublížil.

Chtěla jsem, aby věděl, že bych ani já neublížila jemu.

A tak jsem čekala. Čekala jsem.

A čekal i on, třebaže jsem nevěděla na co. Měla jsem pocit, že jsem to jen já, kdo vychází vstříc.

Ale byl vždycky nablízku. Díval se, jak se na něj dívám. Nikdy ani o vlasek blíž, a zároveň nikdy dál.

Šest let to probíhalo stejně, podle neměnného vzorce: v zimě zneklidňující přítomnost vlků a jejich ještě víc zneklidňující nepřítomnost v létě. Nikdy jsem se nad tou pravidelností nijak zvlášť nezamýšlela. Myslela jsem, že jsou to vlci. Prostě vlci.

KAPITOLA 4 · SAM

32 °C

Ten den, kdy jsem málem promluvil s Grace, bylo největší vedro, jaké jsem pamatoval. Dokonce i tady v knihkupectví, kde měli klimatizaci, se horko prodíralo škvírami kolem dveří a valilo se ve vlnách velkými tabulemi oken. Hrbil jsem se na stoličce za pultem a nasával léto, jako bych ho v sobě mohl udržet do poslední kapičky. Hodiny líně uplývaly a odpolední slunce šisovalo knihy na policích do vybělených, pozlacených verzí jich samých, a jak zahřívalo papír a inkoust mezi jejich deskami, ve vzduchu visela sytá vůně nepřechtených slov.

Jako člověk jsem tyhle chvíle miloval.

Právě jsem si četl, když se dveře s nevtrávným cinknutím otevřely a spolu s dusivým závanem horkého vzduchu se dovnitř nahrnula skupinka děvčat. Smály se natolik nahlas, že očividně nepotřebovaly mou pomoc, a tak jsem četl dál a nechal je, ať se pošťuchují mezi regály a vykládají o všem možném s výjimkou knih.

Nejspíš bych je nechal při tom a dál si jich nevšímal, nebýt toho, že jsem koutkem oka zahlédl, jak si jedna z nich

sčísala rukou světlé vlasy a stáhla je do dlouhého culíku. Nezaujalo mě gesto, ale to, že se při tom pohybu rozvinul do vzduchu závan vůně. Vůně, kterou jsem poznával. V tu chvíli jsem věděl.

Byla to ona. Tohle musela být ona.

Prudce jsem zvedl knížku před obličej a odvážil se šlehnout pohledem po děvčatech. Druhé dvě dívky si povídaly a ukazovaly na papírového ptáka, kterého jsem pověsil ze stropu nad oddělením knížek pro děti. Ona nemluvila. Držela se opodál, oči upřené na řady knih kolem sebe. Tehdy jsem uviděl její tvář a poznal v jejím výrazu něco ze sebe. Těkala pohledem po policích, jako by zvažovala, kudy utéct.

Už dřív jsem si tuhle scénu v duchu přehrál v tisíci nejrozumnějších obměn, ale když teď doopravdy nastala, nevěděl jsem, co dělat.

V tomhle prostředí byla najednou neuvěřitelně skutečná. Úplně jinak, než když seděla na dvorku a četla si nebo psala do sešitu úkol. Tam nás vzdálenost oddělovala jako nepřekonatelná propast, jasně jsem si uvědomoval všechny důvody, proč se držet stranou. Tady, v obchodě, byla najednou blíž než kdy dřív, tak blízko, až jsem ztrácel dech. Nic mi nemohlo zabránit, abych s ní promluvil.

Viděl jsem, že otáčí pohled mým směrem, a rychle jsem sklopil oči ke knize. Moji tvář nemohla znát, ale poznala by moje oči. Musel jsem věřit, že by je poznala.

Modlil jsem se, aby odešla a já se mohl zase nadechnout.

Modlil jsem se, aby si koupila nějakou knížku a já s ní musel promluvit.

„Grace, pojď se na něco podívat,“ zavolala jedna z dívek. „*Jak získat dobré známky a dostat se na školu, o které sníte* – to nezní špatně, co myslíš?“

Pomalu jsme nabíral vzduch do plic a díval se na dlouhou, sluncem zalitou linii jejích zad, když si spolu s těmi ostatními v podřepu prohlížela příručky k přípravě na závěrečné zkoušky. Sklon jejích ramen dával tušit, že se o knížky zajímá jen ze zdvořilosti. Pokývla hlavou, když kamarádky ukázaly na další svazky, ale připadalo mi, že je myšlenkami jinde. Sledoval jsem, jak oknem proudí dovnitř sluneční svit a jak se jednotlivé vlásky, které jí vyklouzly z copu, v jeho paprscích mění v pramínky třpytícího se zlata. Hlava se jí skoro neznatelně pokyvovala v rytmu hudby, která zaznívala shora.

„Ahoj.“

Škubl jsem sebou, když se přede mnou znenadání objevila něčí tvář. Nebyla to Grace, byla to jedna z těch druhých dvou, opálená tmavovláška. Přes rameno jí visel obrovský fotoaparát a dívala se mi přímo do očí. Neřekla nic, ale já věděl, na co myslí. Lidé reagovali na barvu mých očí nejružnějším způsobem. Někdo se spokojil s kradmými pohledy, někdo zůstal nepokrytě zírat. Tahle aspoň nic neskrývala.

„Mohla bych si tě vyfotit?“ zeptala se.

Neohrabaně jsem hledal výmluvu. „Některé domorodé kmeny věří, že když je někdo vyfotí, ukradne jim duši. Podle mě to dává smysl. Takže nefotit, je mi líto.“ Omluvně jsem pokrčil rameny. „Jestli chcete, můžete si vyfotit obchod.“

K dívce s fotoaparátem se v tu chvíli přihrnula ta třetí: neposlušná hříva světle hnědých vlasů a spousta pih. Vyzařovalo z ní tolik energie, že jsem byl v tu ránu unavený. „Už zase koketuješ, Olivie? Na to teď není čas. Poslyš, zlato, beřem si tuhle.“

Vzal jsem si od ní *Jak získat dobré známky* a rychle se rozhlédl po Grace.

„Devatenáct dolarů devadesát devět centů,“ řekl jsem.

Srdce mi bušilo.

„Za paperback?“ neodpustila si poznámku ta pihatá, ale podávala mi přitom dvacetidolarovou bankovku. „Ten drobák si nech.“ Pokladničku na drobné jsme neměli, a tak jsem minci položil na pult vedle pokladny. Když jsem ukládal knížku s účtenkou do tašky, dával jsem si načas a doufal, že se Grace třeba přijde podívat, proč to tak trvá.

Grace ale stála v oddělení biografí a s hlavou na stranu četla tituly na hřbetech knih. Pihovatá dívka vzala tašku, zářivě se na mě i Olivii usmála, došla ke Grace a postrčila ji ke dveřím.

Otoč se, Grace. Podívej se na mě. Stojím přímo za tebou. Kdyby se v tuhle chvíli otočila, uviděla by moje oči a poznala mě. Určitě by mě poznala.

Ta pihovatá otevřela dveře – cink – a netrpělivě zamrmmlala na zbytek stádečka: honem, musíme dál. Olivie se v rychlosti otočila a ještě jednou si mě našla pohledem. Stál jsem za pultem a dobře věděl, že na ně – na Grace – nepokrytě civím, ale nedokázal jsem odvrátit pohled.

Olivie se zamračila a vyšla z krámu. „No tak, Grace,“ ozvala se pihovatá dívka netrpělivě.

V hrudi mě bolelo a celé tělo se ozývalo řečí, kterou hlava nedokázala přesně pochopit.

Čekal jsem.

Ale Grace, jediný člověk na světě, u kterého jsem chtěl, aby mě znal, jen toužebně přejela prstem po přebalu jedné z nových knih a vyšla z obchodu. Vůbec si nevšimla, že jsem tady, že od ní stojím na dosah ruky.

KAPITOLA 5 · GRACE

7 °C

Nikdy mě nenapadlo, že vlci v našem lese jsou do jednoho vlkodlaci. Až po smrti Jacka Culpepera jsem si to uvědomila.

Stalo se to v roce, kdy jsem chodila do předposledního ročníku střední školy, a celé září se tehdy v městečku nemluvalo o ničem jiném. Ne že by Jack zaživa něčím nějak mimořádně vynikal – když pomineme, že mu patřilo nejdražší auto na školním parkovišti, ani ředitel neměl lepší. Vlastně to byl spíš pošuk. Ale jakmile ho zabili, byl z něj v tu ránu svatý. Možná i díky patřičně hrůzyplnému a senzačnímu způsobu, jakým k tomu došlo. Do pěti dnů od jeho smrti koloval ten příběh po školních chodbách v tisíci verzích.

Výsledek byl jednoznačný: všichni teď byli z vlků k smrti vyděšení.

K nám domů prosakovala takhle obecná obava jen zvolna, protože máma zprávy obvykle nesleduje a táta byl dočasně někde mimo, takže trvalo pár dní, než na nás panika dopadla plnou silou. Můj incident s vlky stačil za těch šest let, co od

něj uplynulo, mámě vyblednout v paměti, překryly ho výpary z terpentýnu a komplementární odstíny barev, ale útok na Jacka vzpomínku dokonale oživil.

Od mámy se samozřejmě nedalo čekat, že by dala vzrůstající úzkosti průchod nějakou logickou cestou, jako že by například začala své jediné dceři, kterou ostatně vlci napadli jako první, věnovat víc času. Kdepak, ji nenapadlo nic lepšího než začít zmatkovat ještě víc než obvykle.

„Mami, nechceš pomoci s večerí?“

Máma se po mně provinile podívala a namísto televize, kterou sledovala skrz otevřené dveře pokoje, se zaměřila na žampiony, ze kterých na prkýnku pomalu nic nezbyvalo.

„Bylo to jen kousek on nás. Jak ho našli,“ ukázala nožem na televizi. Pod rozmazanou fotografií vlka v pravém horním rohu právě naskočila mapka našeho okresu a hlasatel nasadil profesionální neupřímně upřímný výraz. Hon za pravdou pokračuje, prohlásil. Člověk by mýsl, že po týdnu omílání jedné historky by si mohli dát dohromady aspoň základní fakta. Vlk na doprovodném obrázku ani nepatřil ke stejnému druhu jako ten můj, s bouřkově šedou srstí a žlutohnědýma očima.

„Já tomu pořád nemůžu uvěřit,“ ozvala se zase máma. „Jen takový kousek, na druhé straně Hraničního lesa. A oni ho tam zabili.“

„Nebo umřel.“

Máma sraštila čelo, půvabně zmořená přemírou reality a jako vždycky krásná. „Co říkáš?“

Zvedla jsem oči od úkolu, od spořádaných, uklidňujících řad čísel a symbolů. „Třeba jen náhodou omdlel někde na kraji cesty a oni ho našli a odtáhli v bezvědomí do lesa. To přece není totéž. Nemůžeš pro nic za nic vyvolávat paniku.“

Mámina pozornost zabloudila zpátky k televizi a nasekané žampiony na prkýnku začaly připomínat krmení pro améby. Máma zavrtěla hlavou. „Přece ho napadli, Grace.“

Letmo jsem vyhlédla oknem na les, kde se ve tmě rýsovaly bledé přeludy stromů. Jestli byl můj vlk mezi nimi, já ho neviděla. „Mami, samas mi přece vždycky říkala, že vlci jsou obvykle mírumilovní.“

Vlci jsou mírumilovná stvoření. Celá léta jsem od ní neslyšela nic jiného. Jestli měla vydržet v tomhle domě, musela nejspíš sama sebe přesvědčit, že vlci jsou v zásadě neškodní, a že jestli mě napadli, byla to výjimka, jaká se už nebude opakovat. Nevěděla jsem, jak dalece to myslí vážně, ale já tomu věřila. Co jsem byla na světě, hleděla jsem rok za rokem do lesů a pozorovala vlky, vrývala jsem si do paměti jejich tváře a povahy. A pravda, byl tu ten hubený, neduživý vlk s žíhanou srstí, co se vždycky držel hluboko mezi stromy a byl k vidění jen v nejmrazivějších měsících. Stačilo se na něj podívat – matná řídká srst, natržené ucho, škaredě zanícené oko, projevy, které křičely o nemoci těla, zatímco protácející se bělma jeho divokých očí šeptem prozrazovala nemoc ducha. Dobře jsem si vzpomínala, jak mi jeho zuby rozškrábly kůži, a uměla jsem si představit, že tenhle by byl schopný na člověka v lese znovu zaútočit.

Nebo ta bílá vlčice. Četla jsem, že vlci si vybírají partnera na celý život, a tuhle jsem vídala s vůdcem smečky, podsaditým vlkem tak černým, jako ona byla bílá. Viděla jsem, jak se jí čenichem otírá o tlamu a pak ji odvádí mezi holé kostry stromů, kde se jejich srst míhala jako odlesky rybích šupin ve vodě. V její kráse se skrývalo cosi neklidného a neurvalého. I ji jsem si uměla představit, jak napadá člověka. Ale ostatní? Ty tiché, nádherné přízraky v lesích? Těch jsem se nebála.

„Mírumilovní, to zrovna,“ sekala máma do prkýnka. „Možná by bylo nejlepší, kdyby je všechny pochytili a odvezli do Kanady, nebo tak něco.“

Zamračila jsem se do sešitu. Už tak bylo dost zlé, že jsem se bez svých vlků musela obejít celé léto. Když jsem byla malá, připadaly mi tyhle měsíce nekonečné, jalová doba čekání, než se znovu objeví. A táhly se ještě víc od chvíle, kdy jsem si všimla toho svého žlutookého. Za dlouhých letních měsíců jsem snila o úžasných dobrodružstvích, o tom, jak se v noci měním ve vlka a běžím s ním do zlatého lesa, kde nikdy nesněží. Dneska už jsem věděla, že žádný zlatý les neexistuje, ale ta smečka a můj žlutooký vlk byli skuteční.

S povzdechem jsem odstrčila učebnici matematiky na kraj stolu a postavila se vedle mámy k prkýnku. „Ukaž, já to udělám. Dělaš z toho fašírku.“

Nebránila se a mě to ani nepřekvapilo. Místo toho mě odměnila úsměvem a odvířila stranou, jako by celou dobu jen čekala, až si všimnu, jak zoufale zápolí s vařením. „Jestli tu večeri doděláš,“ prohlásila, „budu tě nadosmrti milovat.“

Ušklíbla jsem se a vzala jí z ruky nůž. Máma byla věčně zmazaná od barev a duchem bůhví kde. Nedalo se čekat, že by kdy byla jako matky mých kamarádek, vzorné hospodyňky v zástěře, které bez přestání vyvábějí a šmejdí po domě s vysavačem. Ne že bych si doopravdy přála, aby byla jako ony. Ale ten úkol jsem vážně potřebovala dodělat.

„Díky, lásko. Budu v ateliéru.“ Kdyby máma byla jednou z těch panenek, co jim zmáčknete břicho a ony vyhrknou některou ze svých pěti šesti vět, rozhodně by mezi nimi nechyběla právě tahle.

„Ať z těch výparů neomdlíš,“ varovala jsem ji, ale už vybíhala po schodech do podkroví. Shrнула jsem zmasakrova-

né žampiony do mísy a podívala se na hodiny na jasně žluté stěně. Táta se vrátí z práce nejdřív za hodinu. Dost času na to, abych uvařila večeři, a možná se pak ještě stihnu podívat ven, jestli náhodou neuvidím svého vlka.

V ledniče bylo pár hovězích plátků, které zřejmě patřily k žampionové kejďě. Vyndala jsem je a pleskla s nimi na prkýnko. „Odborník“ v televizních novinách zatím v pozadí rozebíral otázku, jestli by bylo lepší stavy vlků v Minnesotě omezit, nebo zvířata přesunout jinam. Celá tahle záležitost mi šla na nervy.

Zazvonil telefon.

„Haló?“

„Nazdarek. Copak se stalo?“

Rachel. Potěšilo mě, že ji slyším. Rachel byla pravý opak moje mámy, naprosto systematická a za všech okolností schopná dotáhnout věci do konce. Vedle ní jsem si aspoň nepřipadala tolik jako mimozemšťan. Přidržela jsem si sluchátko ramenem a krájela při hovoru hovězí. Jeden kousek velký asi jako pěst jsem přitom odložila stranou na později. „Ale nic, jen vařím večeři a poslouchám ty nesmysly ve zprávách.“

Hned jí bylo jasné, o čem mluvím. „No jasně. To je psycho, co? Jako by se toho nemohli nabažit. Podle mě je to vážně hnus. Copak by prostě nemohli sklapnout a počkat, až se z toho dostaneme? Jako by nestačilo, že o tom člověk slyší v jednom kuse ve škole. A ty abys z toho byla teprv vedle, dobře vím, jak máš vlky ráda. Ale vážně, Jackovi rodiče si přece musí přát, aby s tím reportéři už dali pokoj.“ Rachel mlela tak rychle, že jsem jí stěží rozuměla. Někde uprostřed mi něco nadobro uniklo a postřehla jsem až: „Nevolala ti dneska Olivie?“

Olivie byla třetí z našeho trojlístku, jediný člověk, který kdy dokázal aspoň částečně pochopit, proč mě vlci tak fascinují. Nestávalo se často, abych si večer nepovídala po telefonu buď s ní, nebo s Rachel. „Nejspíš je někde venku a fotí. Dneska se čeká roj meteoritů, ne?“ odpověděla jsem. Olivie se dívala na svět hledáčkem fotoaparátu a někdy mi připadalo, že dobrá polovina mých školních vzpomínek má formát deset na patnáct v černobílém lesklém provedení.

„Nejspíš máš pravdu,“ podotkla Rachel. „Olivie by si rozhodně nenechala ujít nejžhavější momentky z vesmíru. Máš čas si povídat?“

Střelila jsem pohledem po hodinách. „Chvilku jo. Jenom než dodělám večeri, pak mě čeká úkol.“

„Fajn, tak jen vteřinku. Dvě sladká slovíčka, zlato, zkus si je sama říct: *Vý. Máznem.*“

Postavila jsem hovězí na sporák, aby zhnědlo. „To je jedno slovo, Rachel.“

„No jo,“ zarazila se. „Znělo to líp, když jsem si to říkala v duchu. Ale to je jedno, jde o tohle: Rodiče říkali, že kdybych letos chtěla o vánočních prázdninách někam vyrazit, že mi to zaplatí. A já bych hrozně ráda někam vypadla. Kamkoli, jen když se dostanu z Mercy Falls. Vážně, hlavně pryč z Mercy Falls! Nechtěly byste se u mě s Olivíí zítra po školeavit a pomoci mi s vybíráním?“

„Tak jo, klidně.“

„Kdyby to fakt stálo za to, mohly byste možná s Olivíí jet taky,“ navrhla Rachel.

Na to jsem hned neodpověděla. Při slově Vánoce se mi okamžitě vybavily vzpomínky na vůni vánočního stromku, na nekonečnou temnotu hvězdné prosincové noci nad naším dvorem a na oči mého vlka, které se na mě upírají zpo-

za zasněžených větví. Na zbytek roku ať si mizí, jak chce, ale k Vánocům můj vlk neodmyslitelně patřil.

„Grace, laskavě si nech tyhle pohledy do neurčita a zadumané mlčení,“ zakvílela Rachel. „Já dobře poznám, že přesně to děláš. Nechceš mi doufám říct, že se ti nikam nechce!“

Vlastně to byla svým způsobem pravda. Patřila jsem sem. „Neřekla jsem, že nepojedu,“ ohradila jsem se.

„Ale taky jsi nevyjekla *Páni, no jasně*. Tohle jsi přece měla říct.“ Rachel si povzdechla. „Ale zítra přijdeš, že jo?“

„To víš, že jo,“ natáhla jsem krk a vyhlédla zadním oknem na dvůr. „Ale teď už vážně musím běžet.“

„Dobře, dobře, dobře,“ nechala se Rachel přesvědčit. „Přines sušenky. Nezapomeň. Mám tě ráda, čau.“ Zasmála se a zavěsila.

Měla jsem naspěch, aby hrnec s hovězím užuž bublal na sporáku a obešel se beze mě. Pak stačilo jen popadnout z věšáku na zdi kabát a otevřít posunovací dveře na verandu.

Do tváří mě zaštípal studený vzduch a zakousl se do lalůčků uší, jako by mi chtěl připomenout, že léto oficiálně skončilo. V kapse kabátu jsem měla zastrčenou přiléhavou čepici, ale věděla jsem, že když ji mám na sobě, můj vlk mě někdy nepozná, a tak jsem si ji nenasadila. Zamžourala jsem na konec dvora a co možná nenuceně sešla po schodech z verandy. Kus hovězího, co jsem nesla v dlani, byl na dotek studený a hladký.

Křehká bezbarvá tráva mi křupala pod nohama. Došla jsem po ní až doprostřed dvora. Na okamžik mě oslnil zářivě růžový západ slunce částečně stíněný černými třepotajícími se siluetami listů a já se zastavila. Nehybná, strohá krajina byla na hony vzdálená útulnému světu naší malé vyhřáté kuchyně plné konejšivých vůní snadného přežití. Světu, kam

bych podle všeho měla patřit. Kde bych si měla přát zůstat. Ale volaly mě stromy, nutily mě opustit známé prostředí a ztratit se v nadcházející noci. Poslední dobou jsem tohle puzení cítila znepokojivě často.

Temnota na okraji lesa se pohnula a já uviděla svého vlka. Stál těsně vedle stromu, nozdry natažené za vůní masa v mé ruce. Úleva, že ho vidím, zmizela ve chvíli, kdy natočil hlavu a na tvář mu dopadl žlutý obdélník světla z posuvných dveří. Teprve tehdy jsem si všimla, že má bradu slepenou starou zaschlou krví. Krví starou několik dní.

Nozdry se mu zachvívaly, jak nasával pach hovězího v mé dlani. Ať už to způsobila vůně masa, nebo povědomost mojí přítomnosti, každopádně to stačilo, aby se odvážil o pár kroků vystoupit z lesa. A pak o pár dalších. Blíž než kdy dřív.

Stála jsem přímo proti němu, tak blízko, že bych mohla natáhnout ruku a dotknout se jeho oslnivé srsti. Nebo mu setřít z tlamy tu temně rudou skvrnu.

Hrozně jsem si přála, aby to byla jeho krev. Starý šrám nebo škrábanec utržený ve rvačce.

Ale nevypadala na to. Spíš se zdálo, že pochází z někoho jiného.

„Tys ho zabil?“ zašeptala jsem.

Při zvuku mého hlasu nezmizel v lese, jak jsem čekala. Stál nehybně jako socha, s očima upřenýma na mou tvář, ne na maso v dlani.

„Ve zprávách se nemluví o ničem jiném,“ pokračovala jsem, jako by mi mohl rozumět. „Říkají, že to byla bestiální smrt. Že ho zabila divá zvěř. Byl jsi to ty?“

Ještě chvíli na mě zůstal hledět, bez hnutí, bez mrknutí. A pak, poprvé za šest let, zavřel oči. Bylo to gesto popírající všechny přirozené instinkty, které by takový vlk měl mít. Ce-

lou věčnost jsem znala jen ten pohled bez sebekratšího mrknutí, a najednou tu stál ztuhlý v téměř lidském zármutku, jiskrné oči zavřené, se sklopenou hlavou a staženým ocasem.

Nic smutnějšího jsem v životě neviděla.

Pomalu, centimetr po centimetru jsem se sunula blíž a bála se jen toho, že ho zaplaším, ne té šarlatově potřísněné tlamy a zubů, které ukrývala. Škubl ušima na znamení, že vnímá mou přítomnost, ale nepohnul se. Přidřepla jsem si na bobek a upustila maso do sněhu. Když plesklo o zem, maličko sebou trhl. Byla jsem natolik blízko, že jsem jasně cítila divokou vůni srsti a jeho teplý dech.

A pak jsem udělala to, co jsem si už dávno přála – zvedla jsem ruku k jeho hustému límci na krku, a když neucukl, zabořila jsem do srsti obě dlaně. Její horní vrstva nebyla tak měkká, jak se zdála na pohled, ale pod tuhými chlupy na povrchu vyrůstala vrstva jemného chmýří. Zhluboka zasténal a s očima stále zavřenýma se o mě opřel hlavou. Držela jsem ho v náručí, jako by to byl docela obyčejný domácí pesík, a jen jeho pronikavý, nespoutaný pach mi připomínal, s kým mám tu čest.

Na okamžik jsem přestala vnímat, kde jsem a kdo jsem. Na okamžik na tom vůbec nezáleželo.

Vtom jsem koutkem oka zahlédla nějaký pohyb. Daleko od nás, v dohasínajícím dni stěží k rozeznání, nás z okraje lesa sledovala ta bílá vlčice. Oči jí žhnuly.

Tělem mi proběhlo brnivé mručení a já si uvědomila, že můj vlk na ni vrčí. Vlčice pokročila blíž, nezvykle kurážná, a on se v mé náručí otočil a postavil se k ní čelem. Cvakly zuby, jak se po ní ohnal, a já ucukla.

Vlčice nevydala ani hlásek, a to bylo bůhvíproč ještě horší. Na výzvu by vlk měl zavrčít. Ale tahle jen stála, tě-

kala očima po nás dvou a z jejího postoje čísla od hlavy k patě nenávist.

Můj vlk nepřestával tichounce, skoro neslyšně vrčēt. Opřel se o mě větší silou, až jsem musela o krok ustoupit, a pak o další. Zaháněl mě na verandu. Nahmátla jsem pod nohama schody a ustoupila k posuvným dveřím, kdežto on zůstal pod schodištěm a čekal, až zajdu dovnitř a zamknu se v domě.

V tu chvíli vlčice vyrazila jako šipka a vrhla se na kousek masa, který jsem nechala ležet na zemi. Můj vlk k ní byl mnohem blíže než já, to od něj hrozilo nebezpečí, že o jídlo přijde, ale přesto si pohledem našla mě, která stála na opačné straně skleněných dveří. Dlouze se na mě zadívala a pak se jako duch vytratila do lesa.

Můj vlk zaváhal a v očích mu zableskl matný odraz světla z verandy. Nepřestával sledovat můj obrys za dveřmi.

Přitiskla jsem dlaň naplocho na studené sklo.

Vzdálenost mezi námi mi ještě nikdy nepřipadala tak nekonečná.

KAPITOLA 6 · GRACE

5 °C

Ještě když přišel domů táta, byla jsem ztracená v tichém světě vlků a znovu a znovu si představovala dotek hrubé vlčí srsti na dlaních. Nerada jsem si umyla ruce, abych mohla dodělat večeri, ale pronikavý vlčí pach mi ulpěl v šatech a udržoval mi naše setkání v čerstvé paměti. Trvalo šest let, než mi dovolil, abych se ho dotkla. Abych ho objala. A střetl mě teď stejně, jako to dělal odjakživa. Zoufale jsem si přála někomu o tom povědět, komukoli, ale věděla jsem, že táta by moje nadšení rozhodně nesdílel, zvláště když televizní hlasatel nepřestával v pozadí drčet o tom útoku. Radši jsem držela pusku.

V předsíni zadupal táta. „Ta večere krásně voní, Grace,“ zavolal, i když nemohl vidět, jestli se v kuchyni oháním já, nebo máma.

Pak vešel dovnitř a pohladil mě po hlavě. Oči měl za brýlemi unavené, ale usmíval se. „Kde máš mámu? Maluje?“ Odhodil kabát na židli.

„Dělá snad někdy něco jiného?“ Přísně jsem sjela pohledem na jeho kabát. „Nenecháš ho tady, že ne?“

Mile se na mě usmál a zavolal do schodů: „Myško, už bude večer!“ Když říkal mámě přezdívkou, bylo zřejmé, že má opravdu dobrou náladu.

Mámě to do naší kuchyně netrvalo ani dvě vteřiny. Lapa-la po dechu, jak se hnala ze schodů – ať šla kamkoli, nikdy to nebylo procházkou –, a na tváři měla zelenou šmouhu.

Táta ji políbil a zkušeně se přitom vyhnul barvě. „Jestlipak jsi byla hodná, zlato?“

S výrazem, jako by dopředu věděla, co uslyší, prudce zamrkala řasami. „Úplně nejhodnější.“

„A ty, Gracie?“

„Ještě hodnější než máma.“

Táta si odkašlal. „Dámy a pánové, tento pátek nabývá platnosti moje povýšení. A proto...“

Máma spráskla ruce a zatočila se dokola, pohled upřený na sebe samu v zrcadle v předsíni. „Tak to si pronajmu ten prostor v centru!“

Táta zvesela přikývl. „A tobě, holčičko moje, vyměníme tu starou šunku za něco pořádného, jen co se spolu dostaneme do bazaru. Už mě nebaví vozit ten tvůj krám do servisu.“

Máma se zasmála, jako by jí to všechno stouplo do hlavy, a znovu zatleskala. S nesmyslnou písničkou na rtech vtančila do kuchyně. Jestli si pronajme ateliér ve městě, nejspíš už ani jednoho z rodičů víckrát neuvidím. I když, u večere nejspíš ano. Na jídlo obvykle přišli.

Ale ve srovnání s představou spolehlivého dopravního prostředku to nebylo až tak podstatné. „Vážně? Budu mít vlastní auto? Myslím takové, co jezdí?“

„O něco slušnější vrak,“ přikývl táta. „Žádná krása to nebude.“

Objala jsem ho. Pojízdné auto znamená svobodu.

Té noci jsem ležela ve svém pokoji, oči pevně zavřené, a snažila jsem se usnout. Svět za oknem byl podivně ztlumený, jako kdyby nasněžilo. Na sních bylo ještě brzy, ale i tak ke mně všechny zvuky doléhaly podivně přidušené. Bylo až moc тихо.

Zadržela jsem dech a soustředila se na noc tam venku, natahovala jsem uši, jestli neuslyším pohyb.

Jen poznenáhlu jsem si uvědomovala, že už nějakou chvíli ruší klid za oknem tiché cvakání. To kvůli němu jsem tak zbystrila. Ze všeho nejvíc to znělo, jako by na verandě našlapovaly tvrdé drápy. Chodil tam snad nějaký vlk? Mohl to být i mýval. Tiché škrabání se ozývalo dál a pak jsem zaslechla zavrčení. Ne, tohle mýval rozhodně nebyl. Chloupky vzadu na krku se mi zvedly do pozoru.

Přehodila jsem si deku přes ramena jako plášť, vylezla jsem z postele a naboso přešla po holých prknech zalitých světlem dorůstajícího měsíce. Na okamžik jsem zaváhala, jestli se mi snad něco nezdálo, ale pak se to za oknem ozvalo znovu: cvak cvak cvak. Zvedla jsem rolety a vyhlédla na verandu. Pruh dvora naproti mému pokoji byl prázdný. Strnulé kmeny stromů se ježily mezi mnou a hlubším lesem v dálce jako černý plot.

Najednou se přímo přede mnou objevila hlava a já polekaně uskočila. Z druhé strany skla se na mě dívala bílá vlčice, tlapy zapřené o venkovní parapet. Byla tak blízko, že jsem v jejích zcuchaných chlupích rozeznávala kapky vlhkosti. Zářící drahokamy jejích modrých očí se upíraly přímo na mě, jako by mě chtěla donutit uhnout pohledem. Tabule skla se rozezněla hlubokým zavrčením a mně připadlo, že jeho význam chápu tak jasně, jako by byl napsaný na okně.
Nepatříš k němu, nemá tě co chránit.

Dívala jsem se na ni stejně upřeně a pak, úplně bezmyšlenkovitě, se mi rty zvedly do vlčího úšklebku. Z hrdla mi uniklo zavrčení, které jsme ani jedna nečekaly, a vlčice seskočila z okna. Ještě jednou se po mně podmračeně ohlédla přes rameno, vyčurala se na roh verandy a odklusala do lesa.

Kousla jsem se do rtu, jako bych si chtěla ten podivný škleb vymazat z tváře, sebrala jsem z podlahy svetr a zalezla zpátky do postele. Polštář jsem odstrčila stranou a místo něj jsem si lehla na zchumlaný svetr.

Usínala jsem s pachem svého vlka pod hlavou. Borové jehličí, studený déšť, vůně země, hrubá vlákna na tváři.

Skoro jako by to byl on sám.

KAPITOLA 7 · SAM

5 °C

Ještě pořád ji cítím z vlastní srsti. Její pach se mě drží jako vzpomínka z jiného světa.

Byl jsem jím opilý, opilý vůní, která z ní vycházela. Zašel jsem příliš blízko. Všechny instinkty mě před tím varovaly. Zvlášť když jsem si vzpomněl, jak to nedávno dopadlo s tím klukem.

Vůně léta na její kůži, napůl zasutá vzpomínka na tón jejího hlasu, dotek jejích prstů na srsti. Každíčký kousek mého těla jako by se rozezněl vzpomínkou na její blízkost.

Byl jsem příliš blízko.

Nedokázal jsem se držet dál.

KAPITOLA 8 · GRACE

18 °C

Celý následující týden jsem se ve škole nevydržela soustředit, proploovala jsem hodinami a stěží si tu a tam poznamenala pár řádek. Nemyslela jsem na nic než na dotyk vlčí srsti pod bříšky prstů a před očima mi pořád dokola vyvstávaly vztekle obnažené zuby bílé vlčice. Začala jsem dávat pozor, až když nám paní profesorka Ruminská přivedla na hodinu občanské výchovy policistu a postavila ho před třídu.

Nechala ho stát přede všemi samotného, což bylo podle mě trochu drsné, když uvážíme, že to bylo sedmou hodinu a většina z nás už se nemohla dočkat, až pro dnešek skončíme. Možná měla za to, že strážce zákona si s pár středoškolačky hravě poradí. Ale zločince můžete zastřelit, na rozdíl od třídy plné užvaněných pubertáků.

„Dobrý den,“ řekl policista. Za hradbou nábojového pásu posetého pouzdry na pistole, pepřovými spreji a další nejrozmanitější výstrojí působil neskutečně mladičký. Letmo se otočil po paní Ruminské, která postávala ve dveřích a neměla se k pomoci, a prsty mu vyjely k lesklé jmenovce na košili: WILLIAM KOENIG. Už předem jsme se od paní

profesorky dozvěděli, že je to absolvent naší báječné školy, ale jeho jméno ani tvář mi nepřípadaly nijak povědomé. „Já jsem policista Koenig. Vaše paní učitelka, paní Ruminská, mě minulý týden požádala, jestli bych vám nepřišel na občanskou výchovu povědět pár slov.“

Mrkla jsem po Olivii, která seděla vedle mě, zvědavá, co si o tom myslí. Olivie vypadala jako obvykle od hlavy k patě jako ze škatulky, ztělesněné vysvědčení se samými jedničkami. Tmavé vlasy měla zapletené do úhledného copu a košili s límečkem čerstvě vyžehlenou. Když jste chtěli vědět, co si Olivie myslí, nedalo se spoléhat na pus. Člověk se musel zaměřit na její oči.

„Není roztomilý?“ pošeptala mi. „Zvlášť ta oholená hlava mě bere. Myslíš, že mu jeho máma říká Vilíku?“

Ještě jsem nepřišla na to, jak reagovat na Oliviiin nedávno objevený a značně otevřený zájem o druhé pohlaví, a tak jsem jen zvedla oči k nebi. Rztomilý možná byl, ale nebyl to můj typ. Nejspíš jsem ještě sama nevěděla, kdo je můj typ.

„Nastoupil jsem k policii hned po střední škole,“ začal Will. Tvářil se přitom nesmírně vážně a vrazil čelo do profesionálního výrazu „pomáhat a chránit“. „Odmalička jsem si přál vykonávat tuhle práci a беру svou službu se vši vážností.“

„To je vidět,“ pošeptala jsem Olivii. Neřekla bych, že mu jeho matka říká Vilíku. Policista William Koenig se na nás přísně podíval a opřel si dlaň o pistoli. Nejspíš to byla síla zvyku, ale vypadalo to, jako by uvažoval, jestli nás nemá za šeptání zastřelit. Olivie se svezla na židli níž a pár dalších děvčat se zachichotalo.

„Je to profese s výtečnou možností postupu a navíc jedna z mála, na kterou nepotřebujete vysokou školu,“ přesvěd-

čoval nás. „Uvažuje – ehm – někdo z vás, že by vstoupil do policejních řad?“

Nebýt toho *ehm*, nejspíš by mu to prošlo. Kdyby nezaváhal, třída by se možná udržela na uzdě.

Do vzduchu vyletěla ruka. Elizabeth, jedna z širokého klanu studentů školy Mercy Falls, kteří od Jackovy smrti nepřestali chodit v černém, se zeptala: „Je pravda, že mrtvolu Jacka Culpepera někdo ukradl z márnice?“

Ve třídě to zahučelo tlumeným vzrušením nad takovou neomaleností a policista Koenig vypadal, že by za tohle byl opravdu schopný střílet. Ale neřekl víc než: „Je mi líto, ale k podrobnostem probíhajícího vyšetřování se nemohu vyjadřovat.“

„Tak ono se to vyšetřuje?“ houkl hluboký hlas odněkud z přední lavice.

„Máma to slyšela od dispečera,“ nedala se odbýt Elizabeth. „Je to pravda? Proč by někdo kradl mrtvolu?“

Její otázka vyvolala rychlou sérii teorií.

„Aby se ututlalo, že spáchal sebevraždu, to je jasný.“

„Budou v ní pašovat drogy.“

„Na lékařský pokusy.“

„Já slyšel,“ ozval se někdo další, „že Jackův táta má doma vycpanýho ledního medvěda. Třeba si Culpeperovi vycpali i Jacka.“ Za tuhle poznámku si ovšem vysloužil herdu do zad, protože o Jackovi a jeho rodině ještě pořád nesmělo padnout křivé slovo.

Policista Koenig se zděšeně otočil na profesorku Rumin-skou, která stála v otevřených dveřích. Změřila si ho vážným pohledem a pak se obrátila ke třídě. „Ticho!“

Poslušně jsme se ztišili.

Profesorka se znovu podívala na policistu. „Tak ukradli tu mrtvolu, nebo ne?“ zeptala se.

„Je mi líto,“ opakoval znovu, „ale k probíhajícímu vyšetřování vám nemůžu povědět nic bližšího.“ Tentokrát to ovšem znělo o poznání zoufaleji, jako by byl na konci věty otazník.

„Pane policisto, celá místní obec měla Jacka nesmírně ráda,“ dodala profesorka.

Což byla do nebe volající lež. Ale co byl mrtvý, jeho reputace se vyšvihla do netušených výšin. Všichni ostatní zřejmě beze všeho pustili z hlavy všechny ty jeho výlevy, kdy mu na chodbě nebo dokonce i při vyučování ruply nervy a začal vyvádět. A že to byly scénky! Já na to nezapomněla. V Mercy Falls se žilo výhradně z doslechu a o Jackovi se proslýchalo, že je prudeš po tátovi. Já bych si tím nebyla tak jistá. Podle mě si každý může vybrat, jaký bude, bez ohledu na rodiče.

„Ještě pořád za něj držíme smutek,“ dodala profesorka a širokým gestem zahrnula moře černé ve třídě. „Tady nejde o vyšetřování. Ale pochopte, že v naší těsně spjaté komunitě potřebujeme tuhle záležitost nějak jednoznačně uzavřít.“

„To. Mě. Podrž,“ naznačila mi Olivie bez hlesu. Zavrtěla jsem hlavou. Něco neskutečného.

Policista Koenig zkřížil paže. Vypadal najednou dojemně nedůtklivě, jako děcko, které někdo nutí k něčemu nedovolenému. „Je to pravda. Vyšetřujeme to. Naprosto chápu, že ztráta tak mladého člověka,“ a to prosím řekne někdo, kdo vypadá tak na dvacet, „musí otrást celou komunitou, ale žádám vás, abyste respektovali soukromí rodiny a o zachování mlčenlivosti během vyšetřování.“

Očividně začal zase nacházet pevnou půdu pod nohama.

Elizabeth opět zvedla ruku. „Jsou podle vás ti vlci nebezpeční? Dostáváte o nich hlášení často? Máma mi říkala, že vám kvůli nim někdo volá každou chvíli.“

Policista Koenig se znovu podíval po profesorce, jako by mu ještě nedošlo, že je na jeho informace stejně žhavá jako Elizabeth. „Nemyslím si, že by vlci představovali pro obyvatelstvo vážné nebezpečí. Jsem přesvědčený, stejně jako všichni ostatní na stanici, že šlo o výjimečný incident.“

„Ale na ni zaútočili taky,“ namítla Elizabeth.

No paráda. Neviděla jsem, jestli a kam Elizabeth ukazuje, ale snadno jsem si to domyslela, protože se všichni otočili po mně. Skousla jsem si zevnitř ret. Nešlo o to, že by mi až tak vadila jejich pozornost, horší bylo, že kdykoli si někdo vzpomněl, jak mě vlci stáhli z houpačky, napadlo ho také, že by se to mohlo stát komukoli. Nedokázala jsem odhadnout, kolik takových případů je potřeba, aby se místní rozhodli proti vlkům zakročit.

Zakročit proti tomu mému.

Uvědomovala jsem si, že přesně tohle je důvod, proč Jackovi nemůžu odpustit, že je mrtvý. Už proto, a navíc vzhledem k tomu, jak nevypočitatelně se ve škole vždycky choval, bych si připadala jako pokrytec, kdybych nad ním veřejně truchlila spolu s ostatními spolužáky. Ale ignorovat tu situaci mi taky nepřipadalo správné. Nedokázala jsem si vybrat, co bych vlastně měla cítit.

„To už je dávno,“ řekla jsem policistovi a jemu se očividně ulevilo, zvlášť když jsem dodala: „Celé roky. A dost možná to byli psi.“

Tak já ke všemu ještě lhala. Kdopak mi asi vmete do tváře, že to není pravda?

„Přesně tak,“ přikyvoval policista Koenig chápavě. „Přesně tak. Nemůžeme z nahodilého incidentu bezdůvodně obviňovat divoká zvířata. A nemá smysl vyvolávat paniku kvůli nepodloženým zvěstem. V panice jedná člověk bez

rozmyslu, a kdo jedná bez rozmyslu, může snadno způsobit neštěstí.“

Moje řeč. Bezděky jsem se škrobeným policistou Koenigem pocítila něco jako spřízněnost, jenže to už se mu podařilo stočit řeč zpátky na možnosti služebního postupu u policejního sboru. Po hodině se ostatní studenti znovu rozpovídali o Jackovi a já s Olivíí jsme se vytratily ke skříňkám v šatně.

Něco mě zatahalo za vlasy, a když jsem se otočila, stála za mnou Rachel s truchlivým výrazem na tváři. „Kočky, to prázdninové plánování budeme muset nechat na jindy. Macecha vymyslela vejlet do Duluthu, že abychom se jako rodinka líp poznali. Jestli vážně chce, abych z ní byla nadšená, bude mi muset koupit aspoň nové boty. Můžeme se sejít zítra, nebo tak někdy?“

Pomalu jsem ani nestačila kývnout, když se na nás Rachel zářivě usmála a vzápětí už mizela v davu na chodbě.

„Nechceš místo toho zajít ke mně?“ zeptala jsem se Olivie. Ještě pořád to znělo divně, muset se takhle ptát. Na základce jsme všechny tři s Rachel trávily společně každé odpoledne a tahle nevyslovená domluva platila, aniž ji bylo potřeba jakkoli potvrzovat. Naše přirozená soudržnost se narušila až ve chvíli, kdy si Rachel našla prvního přítele a my dvě, jedna potrhlá a druhá netečná, jsme zůstaly stranou.

„Jasně.“ Olivie popadla učení a vyrazila po chodbě za mnou. Najednou mě štípla do lokte. „Podívej!“ Ukázala na Isabel, Jackovu mladší sestru a naši spolužačku, kterou spolu se štědrým dílem Culpeperovic atraktivního vzhledu obdařila příroda bohatou hřívou andělsky plavých prstýnků. Jezdila v bílém SUV a měla čivavu kapesní velikosti, kterou strojila do šatiček sladěných s vlastním oblečením. Vždycky

mi vrtalo hlavou, kdy už si konečně všimne, že žije v Mercy Falls v Minnesotě, kde tyhle věci nikdo jiný nedělá.

Teď ale Isabel upřeně zírala do skříňky, jako by v ní schovala jiné světy. „Není v černém,“ poznamenala Olivie.

Isabel se vytrhla z transu a zřejmě si domyslela, že mluvíme o ní, protože nás zpražila nenávistným pohledem. Rychle jsem uhnula očima, ale stejně jsem cítila její pohled v zádech.

„Možná už je z nejhoršího smutku venku,“ poznamenala jsem, když jsme byly z doslechu.

Olivie mi podržela dveře. „Možná je jediná, kdo ho doopravdy cítil.“

Doma jsem nám oběma uvařila kávu, usmažila pár brusinkových vdolků a pak jsme seděly u stolu v kuchyni a pod žlutým světlem lustru jsme si prohlížely nejnovější Oliviiiny fotografie. Pro Olivii bylo focení něco jako náboženství. Fotoaparát vzývala jako nejvyšší božstvo a různé techniky studovala tak zaníceně, jako by to byl soubor příkázání. Když jsem teď viděla její fotky, měla jsem tisíc chutí obrátit se na stejnou víru. Člověk z nich měl pocit, jako by byl přímo u toho.

„Náhodou vypadal vážně dobře, neříkej mi, že ne,“ řekla Olivie.

„To ještě pořád mluvíš o tom panu seriózním? Co je to s tebou?“ zavrtěla jsem hlavou a sáhla po další fotografii. „Jakživa jsem neslyšela, že by tě takhle bral nějaký opravdu existující člověk.“

Olivie se zašklebila a naklonila se nad kouřícím hrnkem ke mně. Ukousla si z vdolku a mluvila dál, s rukou před rty, aby mě nepoprskala drobčky. „Ze mě snad nakonec bude taková ta holka, co si potrpí na uniformy, nebo co. Počkej, ale vážně, chceš říct, že tobě se nelíbí? Nějak mě... nějak na mě

leze chuť najít si kluka. Co kdybychom si někdy objednaly pizzu? Rachel říkala, že ji rozváží jeden fakt nádhernej kluk.“

Znovu jsem obrátila oči ke stropu. „Co tě to zničehonic popadlo, že chceš kluka?“

Nezvedla oči od fotografií, ale připadalo mi, že moji poznamku obrací ze všech stran. „Ty bys nechtěla?“

„Možná až se objeví ten pravý,“ zamrmkala jsem vyhybavě.

„Jak to poznáš, když se ani nerozhlídněš?“

„Chceš říct, že ty bys měla kuráž na nějakýho kluka vůbec promluvit? Kromě svýho plakátu Jamese Deana?“ Znělo to útočněji, než jsem chtěla. Radši jsem se na závěr trochu zasmála, abych nebyla za protivu. Olivie maličko svařila obočí, ale neřekla nic. Dlouho jsme mlčky seděly a listovaly fotografiemi.

Zarazila jsem se nad snímkem nás tří, Olivie, mě a Rachel. Pořídila ho těsně před začátkem školy někde venku její matka. Rachel měla pihatou tvář rozzářenou v nezkrutném úsměvu a jednou paží pevně objímala kolem ramen Olivii a druhou mě. Vypadalo to, jako by nás tiskla k sobě, abychom se vešly do záběru. Jako vždycky byla právě ona to lepidlo, které nás stmelovalo. To ona, výřečná a energická, si kladla za úkol udržet dvě tiché vody pohromadě.

Olivie na téhle fotce patřila do léta. Olivovou pleť měla opálenou do bronzova, oči jí zářily sytou zelení, zuby se v dokonalém bělostném úsměvu stáčely do oblouku jako srpek měsíce a samozřejmě nechyběly ani důlky ve tváři a všechno ostatní, co k tomu patří. Vedle těchhle dvou jsem vypadala jako ztělesnění zimy – špinavě světlé vlasy a vážné hnědé oči, letní děvče vybledlé chladem. Dřív jsem si myslela, že jsme si s Olivíí podobné, že jsme obě introvertky věčně ponořené do knih. Teď jsem si ale uvědomila, že já se uzavírám

před druhými schválně, kdežto Olivie jen neumí překonat vlastní plachost. Celý tenhle rok jsem měla pocit, že čím víc času spolu trávíme, tím je těžší udržet si naše kamarádství.

„Vypadám tu uhozeně,“ poznamenala Olivie. „Rachel se šklebí jako šílenec. A ty se tváříš našťavaně.“

Na obrázku jsem měla výraz, jako bych nestrpěla odpor, vypadala jsem skoro až nedůtklivě. Docela se mi to zamlouvalo. „Nevypadáš uhozeně. Jsi hotová princezna, to já se tváří jako lidožrout.“

„Netváříš se jako lidožrout.“

„Jen se vytahuju,“ zasmála jsem se.

„A Rachel?“

„Přesně jak říkáš. Vypadá jako šílená. Nebo pekelně nabuzená, jako vždycky.“ Znovu jsem se podívala na obrázek. Ze všeho nejvíc mi Rachel připomínala slunce, zářící slunce sršící energií, které pouhou silou vůle udržuje na paralelních oběžných drahách dva měsíce.

„Vidělas tuhle?“ vytrhla mě z myšlenek Olivie a strčila mi pod nos další fotografii. Byl na ní můj vlk, hluboko v lesích a napůl zakrytý stromem. Přesto se Olivii podařilo zachytit dokonale ostře kousek jeho tváře a já mu najednou hleděla přímo do očí. „Můžeš si ji nechat. Vlastně si je nech všechny. Ty nejlepší můžeme příště nalepit do alba.“

„Díky,“ řekla jsem, vděčnější, než jsem uměla vyjádřit. „To je z minulého týdne?“ zeptala jsem se.

Olivie přikývla. Vpíjela jsem se do obrázku očima – byl nádherný, ale ve srovnání se skutečností žalostně nevýstižný. Zlehka jsem po povrchu přejela palcem, jako bych mohla nahnát vlčí srst. Cítila jsem na sobě Oliviin upřený pohled a připadala jsem si o to hůř, o to osamělejší. Byly doby, kdy bych jí o svém dobrodružství pověděla, ale najednou to

všechno bylo moc osobní. Něco se změnilo a já měla za to, že jsem to já.

Olivie mi podala tenký balíček fotografií, které vybrala z většího paklíku. „Na tyhle jsem vážně pyšná.“

Pomalu jsem procházela jeden obrázek za druhým, ale nedokázala jsem se soustředit. Byly působivé: podzimní list plující v kaluži, odraz studentských tváří v okně školního autobusu, umělecky rozmazaný černobílý autoportrét. Doprovodila jsem prohlídku sérií patřičně nadšených ááách a óóóch a na závěr jsem ještě jednou položila navrch fotku svého vlka, abych si ho lépe prohlédla.

Olivie si podrážděně odkašlala.

Rychle jsem znovu nalistovala snímek listu na hladině louže. Chvilí jsem si ho podmračeně prohlížela a snažila se vybatvit si ty správné výrazy, jakými komentuje umělecká díla moje matka. „Tohle je vynikající,“ vypravila jsem ze sebe nakonec. „Zvlášť ty... barvy.“

Vytrhla mi obrázky z ruky a fotografii s vlkem po mně mrštila tak vztekle, až se mi odrazila od hrudníku a spadla na zem. „To určitě. Teda vážně, Grace, někdy sama nevím, proč se vůbec...“

Nedokončila větu a jen zavrtěla hlavou. Nechápala jsem, o co jí jde? Měla jsem snad předstírat, že se mi ty ostatní fotky líbí víc než obrázek mého vlka?

„Haló? Je tu někdo?“ Nechápala jsem, čím jsem se Olivie tak dotkla, ale rozhodně se mi ulevilo, když vešel John, její starší bratr, a zachránil mě před hrozící hádkou. Už z před síně se na mě zazubil a přibouchl za sebou vchodové dveře. „Nazdar, krasavice.“

Olivie po něm od kuchyňského stolu šlehla ledovým pohledem. „Doufám, že mluvíš o mně.“

„Jak jinak,“ odpověděl a nespouštěl ze mě oči. John byl hezký klasickým, konvenčním způsobem. Byl vysoký a tmavovlasý jako jeho sestra, ale měl přátelskou tvář s pohotovým úsměvem. „Za koho mě máš? Copak bych balil nejlepší kamarádku vlastní sestry? Tak poslyš, jsou čtyři hodiny. Čas neskutečně letí, když člověk...“ zarazil se a zadíval se na nás. Olivie se opírala o stůl s hromádkou fotografií v ruce a já seděla naproti ní s druhým paklíkem. „... když člověk nic nedělá. To nemůžete dělat nic každá zvlášť?“

Olivie mlčky rovnala fotografie na sebe. „Jsme introvertky,“ odpověděla jsem místo ní. „Nás baví nedělat nic společně. Spousta řečí a akce veškerá žádná.“

„To zní úžasně. Olivie, musíme vyrazit, jestli chceš stihnout hodinu.“ Zlehka mě bouchl do paže. „Nechceš jet s námi, Grace? Jsou vaši doma?“

„Nenech se vysmát,“ odfrkla jsem. „Já se vychovávám sama. Měla bych mít úlevy na daních za vedení domácnosti.“ John se zasmál o něco bujařeji, než můj vtípek zasluhoval, a Olivie mě zpražila pohledem, jakým by se dali trávit menší hlodavci. Radši jsem si další poznámky odpustila.

„Tak dělej, Olivie,“ popoháněl sestru John, jako by neviděl dýky, které po mně metá očima. „Musíš za tu hodinu zaplatit, ať tam přijdeš, nebo ne. Jedeš s námi, Grace?“

Podívala jsem se z okna a poprvé za kolik měsíců jsem si představila, že mizím mezi stromy a běžím tak dlouho, až v letním lese narazím na svého vlka. Zavrtěla jsem hlavou. „Dneska ne. Někdy příště, platí?“

John se usmál jedním koutkem. „Platí. Tak jdeme, Olivie. Měj se, krasavice. Kdyby se ti k těm řečem zachtělo trochu akce, víš, na koho se obrátit.“

Olivie se po něm rozmáchla batohem, až to zadunělo, ale další vražedný pohled jsem schytala zase já, jako bych Johna k flirtování nějak vyzývala. „Jdeme. Honem. Ahoj, Grace.“

Doprovodila jsem je ke dveřím a pak se nazdařbůh obrátila zpátky do kuchyně. Na cestu mi broukal příjemně neutrální hlas, jímž hlasatel připomínal, kterou klasickou skladbu jsme si právě vyslechli, a uváděl další. Než táta odešel, nechal v pracovně vedle kuchyně zapnuté rádio. Vždycky mi připadalo, že zvuky přítomnosti rodičů jen podtrhují jejich nepřítomnost. Věděla jsem, že když se toho neujmu sama, budou k večeři fazole z konzervy, a tak jsem vyhrabala v lednici hrnec zbylé polévky a nechala ho pomalu ohřívat, dokud se rodiče nevrátí.

Stála jsem v kuchyni v chladném světle šikmých odpoledních paprsků, které se lily dovnitř prosklenými dveřmi z verandy, a litovala se. Neroztesknila mě ani tak prázdnota v domě, jako Oliviina fotografie. Neviděla jsem svého vlka naživo ode dne, kdy jsem se ho dotkla, a to už bylo skoro týden. Věděla jsem, že si to nesmím tak brát, ale stejně mě jeho nepřítomnost pokaždé zbolela. Samozřejmě že byla hloupost myslet si, že když ho neuvidím na konci dvora, nebudu úplně. Byla to hloupost, ale nevyléčitelná.

Došla jsem k zadním dveřím a otevřela je, abych se nadechla vůně lesa. Jen v ponožkách jsem se došourala na verandu a opřela se o zábradlí.

Kdybych nevyšla ven, dost možná jsem ten výkřik vůbec nezaslechla.

KAPITOLA 9 · GRACE

14 °C

Ozval se odněkud zdálky mezi stromy a pak ještě jednou. Na vteřinu jsem měla dojem, že to zavyl vlk, ale vzápětí křik přešel ve zřetelné volání: „Pomoc! Pomoc!“

Přísahala bych, že to znělo jako hlas Jacka Culpepera.

Ale ten to nemohl být. Jen si se mnou zahrávala fantazie podnícená vzpomínkou na školní jídelnu, kde jako by ho vždycky bylo slyšet ze všech nejvíc, když halekal na děvčata.

Přesto jsem se za tím hlasem pustila, bez rozmyslu jsem vyrazila přes dvůr mezi stromy. Půda byla přes ponožky vlhká a pichlavá a bez bot jsem si připadala nemotorná. V šustění spadaneho listí a křupání větviček, které se rozléhalo při každém kroku, jsem neměla šanci zaslechnout cokoli jiného. Váhavě jsem se zastavila a zaposlouchala se. Hlas přešel do tichého skučení, jaké mohlo vydávat jedině nějaké zvíře, a pak utichlo i to.

Relativní bezpečí dvorku jsem už nechala daleko za sebou. Zůstala jsem stát a dlouze poslouchala, jestli mě snad nějaký náznak nenavede na směr, odkud zazněl ten první výkřik. Byla jsem si jistá, že to nebyla jen má fantazie.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Mrzení***.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.